ئانا مېھرى

بار ئىكەنسىز - يوق ئىكەن،
ئاچ ئىكەنسىز - توق ئىكەن.

زامانلارنىڭ پىرىدە
ئۇيغۇرلارنىڭ پىرىدە.

تەكلىماكان بويىدا ،
شانلىق يىپەك يولىدا ،

خوتەن دېگەن شەھەرنىڭ،
نېرىسىدا ئۆيەرنىڭ،

كېچە ئاتلىق بىر تەللە ،
ھېتكار دېگەن مەھەللە ،

ئۆسكەن ئىكەن بىر بالا ،
ئارمانلىرى بەك تولا ،

بىر ئانىسى بار ئىكەن،
تىلاۋىتى بار ئىكەن،

دىيانەتلىك ئېشىكەن،
ئۆزى پاكىز كېلىشكەن،

ئەجەپ چوڭ مەرھەمەتلىك ،
ھەر ئانىدىن قىممەتلىك،

دىنئاگزىكەن بۇئانا ،
ئەقىدار كەن بۇئانا ،

بەش نامازغا دايىمكەن،
كېچىلىرى قايىمكەن،

قۇرئان بىلەن ياشارگەن،
داھارەتلە ياتارگەن،

ئۆتۈلماسكەن جۈمە كۈن،
بولمىغاندا ئاشۇ كۈن،

سۈرە كەھفىن ئوقۇشنى،
پەزىلەتلىك بولۇشنى،

بالىلىرىغا كۆيەرگەن،
جانىدىن ئارتۇق سۆيەرگەن،

سىرداشكەن، بالىسى،
بولغاچ يۈرەك پارىسى،

ئانا دېيىم دەيدىكەن،
ئوغلۇم ئالىم بولسىكەن،

يېتىش ئۈچۈن ئۇرمانغا،
كۆڭلىكى دەرمانغا،

ئىرىشتۇ بۇ ئانا،
ئىرمىشتۇ بۇئانا،

مەدەت بېرىپ ئوغلىغا،
مەھكەم بېسىپ باغرىغا،

ئوقۇش ئۈچۈن ئۇزىتىپتۇ،
ئەرتىسىدىن غەم يەپتۇ،

ئۇندا جاھان نارتىكەن،
جەۋر، زۇلۇم بارتىكەن.

مۇسۇلمانلار خارتىكەن،
ئەركىنلىككە زار ئىكەن.

ئەجنەبىيلەر: ئاقلقىزلار،
ئۇزمىللەتتىن سانقىزلار.

بۇزۇۋەتنىگەھاكىمكەن،
يەكمىزقانخور زالىمكەن.

ئەسلى ۋەتەن ساھىبى،
ئۇيغىر ئۇلۇق شاھىدى.

يار - يۆلەكسىز ئۇيغۇرلار،
يەنەباشقا تۈرك سويلار،

خارھەم زەبۇن ياشاركەن،
غەزەپلىرى تاشاركەن.

يىللاربويى مەزلۇمكەن،
كاپىرلارغا مەھكۇمكەن.

ئازادلىقتىن سۆزلىچىش،
ئەركىنلىككە ئىنتىلىش.

ھامان ئۇلىمەك دىمەككەن،
ئۇدۇنيانى كۆرمەككەن.

خەلق تىلسىز ئۆتەركەن،
بىر ساباھنى كۈتەركەن.

ئەجەبىبىمەر؛ زالىملار،
قورچاق، ساتقىن ھاكىملار.

دىنى شۇنچە چەكلەركەن،
جەمىيەتتىن يەكلەركەن.

قورقۇنۇشلۇق جەمىيەت،
ئېچىنىشلىق ۋەزىيەت.

ھەرنەرسەپايلاقچى،
قىزىل تېررور قاراقچى.

دىن روھىنى چاچقانى،
بىرەرمەدرىسى ئاچقانى،

بىلىپ قالساھۇ گۇمدار،
ياكى ساتقىن ئەمەلدار.

يەشانماسكەن ئۈزىداقى،
ئىزدەپ تېپ شۇنداقى.

جاھان شۇنداق بولسىمۇ،
ۋەھىمىگە تولسىمۇ.

دىنى زاللار يولىنى،
ۋەزىپىسىن رولىنى.

كىشى كۆرمەس يەرلەردە،
ئۆز قارىسى سەھەردە.

داۋام قىلىپ تۇراركەن،
جانى تىكىپ قوياركەن.

ئۆز كۆزنەكنىڭ بىرىدە،
كۈندۈز ئەمەس كېچىدە،

شىجائەتلىك بىز ئانا،
دىيانەتلىك بىز ئانا،

پالسىنى يېشىلەپ،
بىزلار ئۇزاتەتتىرەپ،

مەدرىسكە ئەپكەپتۇ،
قارى بولسۇن دەپ كەپتۇ .

ئۇستاز قارىپ ئانىغا،
ئۇن تۆرت ياشلىق بالىغا،

دەپتۇ قالسۇن خەيرىيەت،
بولۇپ چىققاي پاك نىيەت،

ئانا خوشال بولۇپتۇ؛
ھاپاجانغا تولۇپتۇ.

شۇندىن باشلاپ بىز بالا،
ئىشلار كۆرۈپ بىرتالا

ئوقۇشنى باشلاپتۇ،
ئۆزى ئىشنى تاشلاپتۇ.

مەدرىس خالى جايىدىكەن،
كىشى كۆزرەمەس مايىدىكەن،

بولمىغا چىقا ئامانلىق،
دالالانغا تىكەن سامانلىق

مەدرىسىنىڭ ئىچىدا ،
ئىشىك ئالدى يېنىدا .

ئۆتچۈپ ، پاسا تىزىلغان،
ساماتلىق دەپ يېزىلغان.

ئىشىك دايىم تاقاغلىق،
بىرغان قۇلپا ئىلغىلىق،

ئىچى كىچىك بىر ئۆيكەن،
غۇربەتچىلىك بىر ئۆيكەن،

شورلۇق جايكەن ئەسلىدە،
بىرقات بورا ئۆستىدە .

قاتتىق يەرگە بوكۈنۈپ،
زېمىن ئەججە ئۆتكۈزۈپ،

جىن چىراقتا ئوقىنىپ،
بۆيۈرىمەنكە خوشلىنىپ،

ھارماي قۇرئان يادلاپتۇ،
مەنزىللەرگە ئاتلاپتۇ .

مەدرىسىمۇ بىز ئۆيكەن،
مەسجىدىمىز بىز ئۆيكەن،

كېچە شۇندا ياتارگەن،
مارجان كەبى قاتارگەن،

ئۇن نەشى كۈندە بىرەر گۈن،
ياكى ئۈچگە بارغان تۈن.

تاماق تەمى تېتاركەن،
كۆزلەر شۇنداق ئۆتەركەن،

مەمتۇنۇقتىن سىزيولوپ،
شۇ ئوغىغا كۆزيولوپ،

ئۆزى بىرقلاپ كېلىشكە،
دايقىستى بېرىشكە،

ئانا پات - پات كېلەركەن،
روھى مەدەت بېرەركەن

تۇرت يىل شۇنداق ئۆتتويتۇ،
قارىلغىز يۈتۈپتۇ،

ئانا كۆزگە تىپتۇ،
ئارمانغا يېتىپتۇ،

دەپتۇ ئانا شۇئاندا،
- خوشال بولۇپ بىرىپاندا -

«ئاپتىك ئوغلۇم بەختىگى،
ئاللا بەرسۇن تەختىگى،

تەسەتتەم ساقلىدىڭ:
ئۆمىدىمنى ئاقلىدىڭ،

ئوغلانىمنىڭ ئوقۇشى،
ئۆمۈر بويى يۆلىشى،

ئۈزۈلارغا ئۆرلىگىن،
خار - زەبۇنلۇق كۆرمىگىن،

تۈنجى خەتمە ئۈزۈشكە،
رامازاننى كۈتۈشكە،

قىرىق كۈنلا قالغاندا،
خوشاللىقتا تولغاندا؛

كۈتۈنمىگەن بىر قازا؛
يېرىپ دىلغا كۆپ ئازا؛

ئانىسىدىن ئايرىپتۇ،
گۈزەل بەختىنى قايرىپتۇ.

شۇندىن كېيىن بۇ بالا،
تىشلار كۆرۈپ بىر ئالا،